

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 3, 2021

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:108](#) 22-01-2021

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:234](#) 28-01-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:702](#) 26-01-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:130](#) 21-01-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:132](#) 21-01-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:118](#) 21-01-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:320](#) 14-01-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:75](#) 14-01-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:382](#) 12-01-2021

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:2720](#) 08-12-2020

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2020:3654](#) 26-11-2020

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:412](#) 20-01-2021

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:325](#) 20-01-2021

RECHTSPRAAK

Wijze van verdeling huwelijksgoederengemeenschap, 34 jaar na ontbinding, door verkoop echtelijke woning en verdeling (ieder de helft) van de overwaarde, kosten en eigenaarslasten. Peildatum waardering woning: datum van verdeling of datum echtscheiding? Als peildatum voor de waardering van de tot de huwelijksgemeenschap behorende goederen geldt de datum van de verdeling, tenzij partijen een andere datum zijn overeengekomen of op grond van redelijkheid en billijkheid een andere datum moet worden aanvaard. Daarvan is geen sprake. Falend beroep op rechtsverwerking.

Feiten en omstandigheden

Partijen waren gehuwd in algehele gemeenschap van goederen. In 1986 is de echtscheiding tussen hen uitgesproken, en op 15 september 1986 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Tot de ontbonden huwelijksgemeenschap behoort de echtelijke woning (hierna: de woning). Na de echtscheiding is de man tot en met 2007 in de woning blijven wonen. Daarna is zijn kleinkind in de woning getrokken. In september 1986 bedroeg de hypothecaire schuld op de woning € 28.316,45 en in 2011 was deze schuld geheel afgelost. De man heeft in 1990 bij de gemeente een VSPW-krediet van € 6.648,96 afgesloten om de renovatie van de woning te financieren. Dit krediet is ook geheel afgelost.

De man heeft gevorderd dat de rechtbank de (wijze van) verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap zal vaststellen. De rechtbank heeft de wijze van verdeling van de ontbonden gemeenschap als volgt vastgesteld. De woning moet worden verkocht en geleverd aan een derde, waarbij partijen ieder de helft van de makelaarskosten moeten dragen. Partijen zijn ieder voor de helft gerechtigd tot de (resterende) overwaarde. De vrouw moet bij levering van de woning € 17.482,71 aan de man betalen als vergoeding voor de door hem betaalde eigenaarslasten.

Grievens, oordeel en motivering

Principaal appel

De man vordert in hoger beroep (het eigendomsaandeel van de vrouw in) de woning aan hem toe te delen tegen een waarde van € 28.316,45 onder de verplichting de bijbehorende (afbetaalde) hypotheekschuld per 15 september 1986 (€ 28.316,45) als eigen schuld te dragen, en te bepalen dat hij uit hoofde van deze toedeling geen bedrag aan overbedeling aan de vrouw is verschuldigd.

Het appel van de man keert zich tegen de peildatum die de rechtbank heeft gehanteerd voor de waardering van de woning. De rechtbank is uitgegaan van de datum van feitelijke verdeling, terwijl de man betoogt dat redelijkheid en billijkheid meebrengen dat de datum van echtscheiding als peildatum voor de waardering moet gelden. De vrouw beroept zich op de datum van de feitelijke verdeling en voor een uitzondering is geen plaats.

Bij beoordeling van de grief stelt het hof het volgende voorop. Ruim dertig jaar na ontbinding van de huwelijksgemeenschap wensen partijen over te gaan tot verdeling van deze gemeenschap, bestaande uit de voormalige echtelijke woning. Partijen verschillen van mening over de peildatum voor de waardering van de woning. Volgens vaste rechtspraak geldt als peildatum voor de waardering van de tot de huwelijksgemeenschap behorende goederen de datum van de verdeling, tenzij partijen een andere datum zijn overeengekomen of op grond van redelijkheid en billijkheid een andere datum moet worden aanvaard (o.a. HR 8 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY4279).

Dat partijen een andere datum zijn overeengekomen is niet gesteld of gebleken. De man voert verschillende omstandigheden aan waaruit op zich afgeleid zou kunnen worden dat de vrouw zich na de echtscheiding heeft gedragen alsof de woning uitsluitend aan hem zou toekomen. Zo heeft hij gesteld dat de vrouw na de echtscheiding geen eigenaarslasten van de woning heeft gedragen, dat zij geen onderhoud aan de woning heeft verricht en dat zij de woning niet als haar eigendom heeft opgegeven bij de gemeentelijke sociale dienst en de Belastingdienst. Daar staat tegenover dat de vrouw heeft gesteld tot 2011 hoofdelijk aansprakelijk is gebleven voor de hypotheekschuld van de woning. Voorts is vast komen te staan dat zij in 2010 betrokken is geweest bij de vraag of de kleinzoon van de man de woning zou kunnen betrekken. Het is niet duidelijk of daarbij aan haar toestemming is gevraagd tot bewoning van de woning door de kleinzoon. Wel is duidelijk dat de vrouw in dat verband ten minste is geconsulteerd en dat met haar mening rekening is gehouden. Dat leidt het hof af uit een door de vrouw ondertekende overeenkomst. De omstandigheid dat de vrouw geen eigenaarslasten heeft gedragen, acht het hof in dit verband onvoldoende. De man is immers in de woning achtergebleven. Of de vrouw de woning al dan niet aan derden heeft opgegeven als haar eigendom regardeert de man niet; hij kan daaraan geen aanspraken ontleen. Alle

omstandigheden afwegend, komt het hof tot de conclusie dat redelijkheid en billijkheid niet nopen tot een andere peildatum voor de waardering van de woning dan de datum van de feitelijke verdeling. Het hof sluit zich op dit punt dus aan bij het oordeel van de rechtbank en verwerpt daarmee de grief van de man.

Voor zover de man nog een beroep doet op rechtsverwerking, faalt dat beroep eveneens. Met een beroep op rechtsverwerking roept de man de beperkende werking van redelijkheid en billijkheid in, stellende dat de vrouw door haar passieve opstelling ten aanzien van de woning gedurende ruim dertig jaar na de echtscheiding, haar recht als deelgenoot op de woning heeft verwerkt.

Volgens vaste rechtspraak is enkel tijdsverloop – ook een periode van ruim dertig jaar – onvoldoende om een beroep op rechtsverwerking te doen slagen. Daarvoor zijn bijzondere omstandigheden vereist, namelijk gerechtvaardigd vertrouwen van de man dat de vrouw haar recht op de woning niet (meer) zal uitoefenen of onredelijke benadeling van de man als de vrouw haar recht op de woning zal uitoefenen (o.a. HR 29 september 1995, *NJ* 1996/89). Gelet op de terughoudendheid die de rechter hierbij moet betrachten, is het hof van oordeel dat de door de man aangevoerde omstandigheden onvoldoende zijn om rechtsverwerking door de vrouw aan te kunnen nemen. Het hof verwijst hiervoor naar de voorgaande rechtsoverwegingen. Dit leidt het hof tot de conclusie dat het principale appel van de man tevergeefs is voorgesteld.

Incidenteel appel

Met haar incidentele appel komt de vrouw op tegen de beslissing van de rechtbank dat zij bij levering van de woning € 17.482,71 aan de man moet betalen als vergoeding voor de door hem betaalde eigenaarslasten. Deze grief heeft betrekking op een deel van dit bedrag, te weten € 3.324,48 ter zake van aflossingen op een door de man afgesloten VSPW-krediet. De rechtbank is ervan uitgegaan dat dit krediet door de man was afgesloten ten behoeve van groot noodzakelijk onderhoud van de woning. De vrouw betwist dat dit krediet door de man is aangewend voor renovatie van de woning en concludeert dat het bedrag dat zij aan de man moet betalen vastgesteld moet worden op (€ 17.482,71 minus € 3.324,48 =) € 14.158,34.

Met de rechtbank is het hof van oordeel dat het aannemelijk is dat het VSPW-krediet is aangewend voor noodzakelijk groot onderhoud van de woning, nu vast is komen te staan dat dit krediet – blijkens een brief van de gemeente van april 2017 – door de man is aangegaan voor de renovatie van de woning, dat er voorts sprake is geweest van lekkage en dat de man het dak heeft laten repareren. Daarmee staat vast dat de aflossingen op het VSPW-krediet uitgaven betreffen uit handelingen die bevoegdlijk ten behoeve van de gemeenschap zijn

verricht (art. 3:172 BW), zodat de vrouw haar aandeel daarin voor haar rekening moet nemen. Het hof verworpt derhalve het incidentele appel van de vrouw.

Conclusie

Als peildatum voor de waardering van de tot de huwelijksgemeenschap behorende goederen geldt de datum van de verdeling. Partijen zijn geen andere datum overeengekomen. Het beroep van de man op redelijkheid en billijkheid en op rechtsverwerking faalt. De aflossingen op het krediet ter financiering van reparaties aan het dak van de woning betreffen uitgaven uit handelingen die bevoegdlijk ten behoeve van de gemeenschap zijn verricht, zodat de vrouw haar aandeel daarin voor haar rekening moet nemen. Het hof bekrachtigt het vonnis voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:2720

Zaaknummer: 200.253.358/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eenhoofdig gezag. Vader komt in hoger beroep tegen de beschikking dat de moeder het eenhoofdig gezag heeft gekregen. Het hof bekrachtigt deze beschikking omdat hij nauwelijks contact heeft met het kind en in het geheel geen contact met de moeder, waardoor vader geen zicht heeft op de ontwikkeling van het kind en diens behoeften.

Feiten en omstandigheden

Ouders oefenen gezamenlijk het gezag over het kind uit. Naar aanleiding van een verzoek van vader om het kind onder toezicht te stellen, heeft de rechtbank in oktober 2019 de Raad voor de Kinderbescherming (raad) verzocht een onderzoek in te stellen en te adviseren over het gezag. Het verzoek tot ondertoezichtstelling is afgewezen. Bij beschikking van augustus 2020 heeft de rechtbank op verzoek van de moeder het gezamenlijk gezag van de ouders beëindigd en aan de moeder eenhoofdig gezag toegekend.

Grievens, beoordeling en motivering

Vader is in hoger beroep gekomen tegen zowel de beschikking van oktober 2019 als die van augustus 2020. Vader verzoekt de beschikkingen te vernietigen, de verzoeken van de moeder tot eenhoofdig gezag af te wijzen en het kind onder toezicht te stellen voor de duur van een jaar.

Het hof oordeelt de vader niet-ontvankelijk ten aanzien van het verzoek tot ondertoezichtstelling, omdat de vader in strijd met artikel 358 lid 1 jo. lid 2 Rv pas na het verstrijken van de driemaandentermijn hoger beroep heeft ingesteld. Ten aanzien van het gezag acht het hof zich wel ontvankelijk. Niet in geschil tussen partijen is dat sprake is van een wijziging van omstandigheden, waardoor de rechter op grond van artikel 1:253n BW kan bepalen dat het gezag aan één van de ouders toekomt. Het hof is net als de rechtbank van oordeel dat het in het belang van het kind is dat het gezamenlijk gezag wordt beëindigd en dat de moeder het eenhoofdig gezag verkrijgt. Tussen vader en kind is al lange tijd nauwelijks contact, waardoor de vader niet in staat is de ontwikkeling van het kind te volgen en een oordeel te vormen over wat het kind nodig heeft. Hoewel in hoger beroep is gebleken dat er

enig WhatsApp-contact is tussen de vader en kind, maakt de inhoud van die gesprekken niet dat de vader nu wel voldoende op de hoogte is van de ontwikkeling van het kind. Bovendien is er ook geen contact tussen de ouders en geven zij feitelijk geen invulling aan het gezamenlijk gezag. De ouders staan nog altijd niet open voor gesprekken met elkaar en bovendien praten zij tegen het kind negatief over elkaar, waardoor het kind in een loyaliteitsconflict verkeert. Het hof bekrachtigt daarom de beschikkingen van de rechtbank voor zover deze betrekking hebben op het gezag.

Conclusie

Nu de vader geen zicht heeft op de ontwikkeling van het kind en zich geen oordeel kan vormen over wat het kind nodig heeft vanwege gebrekkig contact met het kind en de moeder, bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank om aan moeder het eenhoofdig gezag toe te wijzen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:702

Zaaknummer: 200.286.112

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder komt in hoger beroep tegen verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing. Zij voert aan dat haar Eritrese afkomst en Nederlandse taalbarrières leiden tot schending van artikel 26 en 27 IVBPR. Het hof volgt haar standpunt niet en oordeelt dat de GI voldoende hulpverlening heeft ingezet passend bij de situatie, cultuur en taal van de moeder. Er is geen strijd met artikel 26 en 27 IVBPR.

Feiten en omstandigheden

Moeder is in 2015 uit Eritrea gevlucht en naar Nederland gekomen. Zij oefent alleen het ouderlijk gezag uit over haar twee kinderen. Sinds april 2019 is er een ondertoezichtstelling en een machtiging tot uithuisplaatsing voor de twee kinderen. Bij de bestreden beschikking zijn de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing verlengd. De kinderen wonen sinds eind mei 2019 bij pleegouders.

Grievens, beoordeling en motivering

Moeder is met twee grieven in hoger beroep gekomen en zij verzoekt de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing van beide kinderen af te wijzen, dan wel in duur te beperken. De moeder stelt zich onder meer op het standpunt dat het oordeel van de rechtbank in strijd is met artikel 26 en 27 IVBPR. Volgens de moeder is in strijd met de antidiscriminatiebepaling en het recht voor minderheden om zich van hun eigen taal te bedienen van het IVBPR geoordeeld, omdat de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing is ingegeven omdat zij de Nederlandse taal onvoldoende beheerst. Ook is haar geen hulp in haar eigen taal geboden conform artikel 27 IVPR, nu zij behoort tot een minderheid. Tot slot is volgens de moeder niet of onvoldoende gebleken welke inspanningen de gecertificeerde instelling (GI) heeft verricht om alternatieve jeugdhulpverleningstrajecten te onderzoeken en in te zetten.

De GI heeft uitgebreid uiteengezet welke hulpverlening er afgelopen jaren is ingezet. Zo heeft moeder onder meer anderhalf jaar begeleiding ontvangen van Vluchtelingenwerk Nederland, is ambulante hulpverlening ingezet die gespecialiseerd is in het begeleiden van etnische groepen, zijn de moeder en haar kinderen opgenomen in een moeder-kindhuis en daarna in

een crisisleeggezin geplaatst en heeft de GI informatie ingewonnen bij een stichting gespecialiseerd in jeugdbescherming voor vluchtelingen. Daarnaast is getracht met een cultureel bemiddelaar een traject op maat op te zetten en is veelvuldig gebruikgemaakt van tolken en van een cultureel bemiddelaar.

Het hof oordeelt dat uit de opsomming van de ingezette hulpverlening blijkt dat de GI al het mogelijke heeft gedaan om belemmeringen door moeders beperkte beheersing van de Nederlandse taal zo gering mogelijk te houden. Alle mogelijkheden voor verdere hulp gericht op terugplaatsing zijn uitgeput. Ook heeft de GI zich ruim voldoende ingespannen om hulpverlening in te zetten die passend is bij de situatie, cultuur en taal van de moeder. Er is volgens het hof geen schending van artikel 26 en 27 IVBPR. Het hof ziet mede gelet op het feit dat moeder niet zelf een hulpverleningstraject heeft voorgesteld, ook geen aanleiding om de duur van de machtiging tot uithuisplaatsing te verkorten. Volgens het hof is de overweging van de rechtbank dat er voldoende grond is om niet verder te werken aan terugplaatsing, niet strijdig met het doel en de strekking van een uithuisplaatsing. Ook is de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing niet in strijd met artikel 8 EVRM omdat het in dit geval noodzakelijk en proportioneel wordt geacht.

Conclusie

Alle mogelijkheden voor hulpverlening die de GI de afgelopen jaren heeft ingezet, zijn uitgeput en de GI heeft zich voldoende ingespannen om de belemmeringen door moeders beperkte beheersing van de Nederlandse taal te beperken. Er is geen schending van artikel 26 en 27 IVBPR en ook niet van artikel 8 EVRM.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:382

Zaaknummer: 200.282.847/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeker voelt zich man noch vrouw (non-binair) en verzoekt daarom om voornaamswijziging en verbetering van het geboortegeslacht in de geboorteakte in ‘het geslacht is niet kunnen worden vastgesteld’. De rechtbank wijst het verzoek toe op grond van genderdysforie, ondanks het ontbreken van een wettelijke basis. Het belang bij verbetering van de geboorteakte weegt zwaarder dan het algemene belang tot handhaving van de wettelijke regeling.

Rechtsgang

Het verzoek om voornaamswijziging kwam binnen op 26 augustus 2020, gevolgd door een aanvullend verzoek om de geboorteakte te verbeteren op 10 september 2020. De ambtenaar van de burgerlijke stand en de officier van justitie zijn aangemerkt als belanghebbende ter zake van de verbetering van de geboorteakte. De officier van justitie heeft niet gereageerd. Er heeft geen mondelinge behandeling plaatsgevonden.

Feiten en omstandigheden

De geboorteakte merkt verzoeker aan als ‘dochter van’. Verzoeker stelt dat sprake is van genderdysforie en voelt zich non-binair. Verzoeker vraagt daarom toestemming haar voornamen te wijzigen in geslachtsneutrale namen en om verbetering van de geboorteakte door ‘dochter van’ door te halen en te vervangen door ‘het geslacht is niet kunnen worden vastgesteld’ in overeenstemming met haar genderidentiteit. Verzoeker heeft voor de toewijsbaarheid van dit onderdeel verwezen naar verschillende uitspraken, te weten van de Hoge Raad van 30 maart 2007, de rechtbank Limburg van 28 mei 2018 (ECLI:NL:RBLIM:2018:4931), de rechtbank Noord-Nederland van 24 juli 2019 (ECLI:NL:RBNNE:2019:3437) en de rechtbank Midden-Nederland van 10 februari 2020 (ECLI:NL:RBMNE:2020:522).

Beoordeling en motivering

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft aangegeven geen bezwaar te hebben tegen

voornaamswijziging. Artikel 1:4 lid 4 BW bepaalt dat wijziging van de voornaam op verzoek van betrokkene kan worden gelast door de rechtbank. Er moet een zwaarwegend belang zijn voor wijziging. Uit het verzoekschrift met bijlagen blijkt dat verzoeker een zwaarwegend belang heeft bij voornaamswijziging. Een genderneutrale voornaam past bij haar genderidentiteit. De gevraagde voornamen zijn geoorloofd. De rechtbank wijst het verzoek toe.

Met betrekking tot de gevraagde verbetering van de geboorteakte heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand aangevoerd dat een wettelijke grondslag voor zo'n verzoek ontbreekt en dat de door verzoeker aangehaalde jurisprudentie niet van toepassing is.

De rechtbank overweegt dat artikel 1:19d BW erin voorziet om – in het geval dat het geslacht van een kind (om medische redenen) twijfelachtig is – in de geboorteakte de vermelding op te nemen dat het geslacht niet is kunnen worden vastgesteld. Hiervan is bij verzoeker geen sprake. Basis voor het verzoek is genderdysforie: het geboortegeslacht past niet bij hoe zij zich voelt en wil uiten. Onder verwijzing naar de motivering van de rechtbank Limburg van 28 mei 2018 wijst de rechtbank het verzoek toe, omdat verbetering van de geboorteakte in dit geval zwaarder weegt dan het algemene belang tot handhaving van de huidige wettelijke regeling.

De rechtbank gaat niet over tot het laten doorhalen van de geboorteakte en het opmaken van een nieuwe akte, maar volgt de overweging van de rechtbank Midden-Nederland van 10 februari 2020 en gelast verbetering van de geboorteakte door middel van een latere vermelding.

Conclusie

De rechtbank gelast de ambtenaar van de burgerlijke stand om de geboorteakte van verzoeker te verbeteren, inhoudende dat waar staat 'dochter', gelezen dient te worden 'het geslacht is niet kunnen worden vastgesteld'. De rechtbank gelast ook wijziging van de voornamen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:325

Zaaknummer: C/05/375563 / FA RK 20-2928

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning kind door stiefvader zodat biologische vader kan erkennen en voorlopige omgangsregeling. Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank. De biologische vader moet de gelegenheid krijgen zijn verantwoordelijkheid te nemen. Het is in het belang van het kind dat de juridische werkelijkheid in overeenstemming wordt gebracht met de biologische werkelijkheid.

Rechtsgang

De rechtbank heeft het verzoek van de vader afgewezen om de erkenning door de stiefvader te vernietigen op grond van misbruik van bevoegdheid van de moeder. De rechtbank heeft het zelfstandig verzoek van de bijzondere curator tot vernietiging van die erkenning toegewezen, en de vader vervangende toestemming gegeven om te erkennen. Voorts heeft de rechtbank een voorlopige, beperkte en begeleide omgangsregeling tussen vader en kind vastgesteld. Een STOP-traject is gestart. De Raad voor de Kinderbescherming (raad) moet de rechtbank over het verloop hiervan informeren. Als dat niet positief verloopt moet de raad een onderzoek starten naar de gezagsvoorziening en de mogelijkheden van een omgangsregeling. Uiterlijk op 31 juli 2020 wil de rechtbank worden geïnformeerd over het verloop. In de tussentijd wordt de beslissing aangehouden.

De moeder komt hiertegen in beroep en verzoekt het hof de beschikking van de rechtbank te vernietigen. Het hof benoemt een bijzondere curator om op te treden voor het kind, en merkt de stiefvader aan als belanghebbende. De raad wordt door het hof in de procedure gekend conform artikel 810 Rv.

Feiten en omstandigheden

Uit de inmiddels verbroken affectieve relatie van de vader en de moeder is in 2015 een kind geboren. Het kind is in 2019 erkend door de stiefvader, die samen met de moeder met het gezamenlijk gezag over het kind is belast. Het kind woont samen met zijn moeder, de stiefvader en een recent geboren dochter van de moeder en de stiefvader. Het kind weet niet dat de stiefvader niet zijn biologische vader is.

Grieven

De moeder kan zich niet vinden in de vernietiging van de erkenning door de stiefvader en de erkenning door de vader omdat dit het ongestoorde gezinsleven in gevaar brengt. De erkenning door de stiefvader is geen misbruik van bevoegdheid. De moeder heeft de vader jarenlang gevraagd het kind te willen erkennen. Dat heeft hij steeds geweigerd. Zij vindt het van belang dat het kind te zijner tijd wordt ingelicht over zijn afstamming.

De stiefvader vreest eveneens voor verstoring van het gezinsleven en stelt dat de vader zich nooit als vader voor het kind heeft opgesteld. Hij onderschrijft dat het in het belang van het kind is dat hij zijn biologische vader leert kennen.

De vader stelt dat het voor de identiteitsontwikkeling van het kind van belang is dat de positie van de biologische vader duidelijk is, zeker nu hij in een samengesteld gezin opgroeit. Hij is jarenlang betrokken geweest bij de opvoeding van het kind en begrijpt niet waarom hij ineens het kind niet meer mocht erkennen. Hierdoor zet de moeder hem buitenspel. De stiefvader zal ook na erkenning een belangrijke rol blijven spelen in het leven van het kind. In incidenteel appel verzoekt hij het hof om opnieuw rechtdoende de erkenning door de stiefvader te vernietigen op grond van misbruik van bevoegdheid.

De bijzondere curator voert aan dat vernietiging van de erkenning door de stiefvader in het belang is van het kind en de weg vrijmaakt tot erkenning door de vader. Dat de stiefvader er ook wil zijn voor het kind is alleen maar fijn voor het kind, dat is gebaat bij liefdevolle opvoeders. Die zijn niet altijd biologisch verwant. Het is in het belang van het kind dat de volwassenen hun verantwoordelijkheid nemen als biologische ouders en medeopvoeders. De statusvoorlichting dient zo spoedig mogelijk plaats te vinden. De curator is er niet van overtuigd dat het gezinsleven door erkenning wordt verstoord. De curator vreest veeleer dat deze vrees van de moeder ertoe zal leiden dat het nog enige tijd zal duren voor het kind over zijn afstamming zal worden ingelicht, hetgeen hij wel nodig heeft.

De raad vindt dat de vader de gelegenheid moet krijgen de verantwoordelijkheid voor het kind te nemen die hij ook wil nemen. De rol van de vader en de stiefvader kunnen naast elkaar staan. Het is van belang dat de statusvoorlichting aan het kind door de hulpverlening wordt ondersteund.

De moeder vraagt het hof de voorlopige omgangsregeling te vernietigen, subsidiair een andere omgangsregeling vast te stellen die het kind aankan. Zij heeft zorgen over de getroffen regeling omdat de vader niet om kan gaan met de meervoudige problematiek van het kind. De vader vraagt het hof deze grief van de moeder te verwerpen. In incidenteel beroep vraagt hij om een aanzienlijk ruimere omgangsregeling. De raad adviseert de voorlopige omgangsregeling in

afwachting van de mondeling behandeling door de rechtbank te continueren omdat er anders voor het kind mogelijk te veel op korte termijn verandert.

Beoordeling en motivering

Evenals de rechtbank en op dezelfde gronden als de rechtbank, die het hof na eigen weging en waardering overneemt en tot de zijne maakt, is het hof van oordeel dat voldaan is aan de vereisten van artikel 1:205 lid 1 en lid 4 en 1:204 lid 3 BW. Het hof voegt daar nog het volgende aan toe. Het verzoek tot vernietiging van de erkenning is door de bijzondere curator tijdig ingediend bij de rechtbank. Voor partijen staat vast dat de vader de biologische vader van het kind is. Het is van groot belang dat het kind geïnformeerd wordt over zijn afstamming. Hij weet namelijk op dit moment niet beter dan dat de stiefvader zijn biologische vader is.

Niet is gebleken van feiten of omstandigheden die aan vernietiging in de weg staan. Het hof overweegt dat het in het belang van het kind is dat de biologische werkelijkheid in overeenstemming wordt gebracht met de juridische werkelijkheid. De vader is de verwekker van het kind en wil zijn verantwoordelijkheid nemen. Het is belangrijk dat het kind kan vertrouwen op de volwassenen om hem heen en dat hij weet welke positie ze in zijn leven innemen. Dat betekent dat het kind moet worden voorgelicht over zijn afstamming. De ouders hebben zich inmiddels aangemeld bij Koraal voor hulp bij de statusvoorlichting. Het hof ziet niet in dat door erkenning door de vader het gezinsleven van de moeder met de minderjarige wordt verstoord. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de vader heeft aangegeven dat de stiefvader, als stiefvader, ook na erkenning door de vader een belangrijke plaats in het leven van het kind zal blijven houden. De hulpverlening kan hierbij zo nodig ondersteuning bieden.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en verklaart de moeder en de vader niet-ontvankelijk in hun verzoeken met betrekking tot de omgangsregeling.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:118

Zaaknummer: 200.274.038_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De moeder komt in hoger beroep op tegen de beschikking van de rechtbank die geleid heeft tot afwijzing van haar verzoek tot verlening van vervangende toestemming om samen met de kinderen van partijen te verhuizen naar Zuid-Limburg. Zij stelt dat de verhuizing noodzakelijk was en in het belang van de kinderen. Het hof volgt de moeder hier niet in.

overigFeiten en omstandigheden

Partijen zijn met elkaar gehuwd geweest. Uit het huwelijk zijn twee kinderen geboren. Partijen oefenen gezamenlijk het gezag uit over de kinderen. In 2019 zijn zij gescheiden. Bij echtscheidingsbeschikking is bepaald dat de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij moeder is en is tussen de vader en kinderen een contactregeling vastgesteld. Het verzoek van de moeder inzake de verlening van vervangende toestemming om met kinderen te verhuizen naar Oostenrijk, heeft de rechtbank afgewezen.

Vervolgens is de moeder met de kinderen verhuisd naar Zuid-Limburg. In een kortgedingprocedure heeft de voorzieningenrechter de moeder veroordeeld om met de kinderen terug te verhuizen naar de woonplaats van de vader. Bij beschikking van 2 juni 2020 heeft de rechtbank bepaald dat de moeder binnen twee weken moet terugverhuizen, op straffe van een dwangsom. Daarbij heeft de rechtbank beslist dat als de moeder niet tijdig verhuist, de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij de vader wordt bepaald. De contactregeling die tussen de vader en kinderen geldt, zal gaan gelden tussen de moeder en de kinderen. Voorts heeft de rechtbank de vader vervangende toestemming verleend tot inschrijving van de oudste minderjarige op een middelbare school en de contractregeling tussen de vader en de minderjarigen gewijzigd. De moeder heeft hoger beroep in gesteld en verzocht de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van de beschikking te schorsen en voorlopige voorzieningen te treffen. Het hof heeft de moeder niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoeken. Daarnaast zijn partijen een voorlopige zorgregeling overeengekomen. De moeder komt in hoger beroep tegen de beschikking van 2 juni 2020.

Grieven, beoordeling en motivering

De eerste grief ziet op het verzoek van de moeder tot verlening van vervangende toestemming om met de kinderen te verhuizen naar Zuid-Limburg. Zij stelt dat sprake is van een noodzaak om naar Zuid-Limburg te verhuizen omdat zij geen werk en woning heeft in of rondom de woonplaats van de vader. De moeder komt oorspronkelijk uit Zuid-Limburg en haar familie is daar woonachtig. Ze is met de kinderen bij haar ouders gaan wonen en runt daar een brasserie. Voorts voert zij aan dat zij recht heeft een nieuw leven op te bouwen en dat het in het belang van de kinderen is dat zij bij haar wonen. De kinderen willen dit zelf ook. De moeder heeft altijd het overgrote deel van de opvoeding en verzorging op zich genomen. De vader is beperkt beschikbaar vanwege zijn wisselende diensten. De kinderen zijn verbonden en sociaal geïntigreerd in Zuid-Limburg. Ze wonen er al maanden en kennen de buurtkinderen, de tennisclub en gaan daar naar school. Ook als zij terugverhuizen zouden zij naar een nieuwe school moeten omdat de moeder geen woning kan veroorloven in de wijk waar de vader woont. Verder stelt de moeder dat de contactregeling wordt nageleefd en dat zij het halen en brengen voor haar rekening neemt. Van haar kan niet worden verwacht dat zij binnen twee weken weer een woning vindt in de buurt van vader.

Het hof stelt vast dat de minderjarigen sinds 16 juni 2020 bij de vader wonen. Het hof oordeelt dat het niet mee gaat met de stelling van de moeder dat een verhuizing naar Zuid-Limburg noodzakelijk is/was. Zo is niet gebleken dat de moeder zich voldoende heeft ingespannen om in (de omgeving van) van de woonplaats van de vader een passende woning te verkrijgen. De moeder heeft daarentegen aangegeven dat zij geen binding meer heeft met (de omgeving van) woonplaats van de vader en dat zij al tijdens het huwelijk graag terug wilde naar Zuid-Limburg. Over de mogelijkheid om via een urgentieverklaring in aanmerking te komen voor een woning in (de omgeving van) de woonplaats van de vader, heeft de moeder tijdens de mondelinge behandeling van het hof verklaard dat het een half jaar kon duren voordat zij een woning toegewezen zou krijgen en dat dan sprake zou zijn van een vaste huurtermijn (van een jaar). Dit wilde zij niet omdat (onderhavige) procedure nog liep. Het hof leidt hieruit af dat de moeder niet alles op alles heeft gezet om woonruimte te vinden in de woonplaats van vader en omgeving.

Het hof oordeelt dat er ook geen noodzaak was om in verband met haar werk naar Zuid-Limburg te verhuizen. Vast is komen te staan dat de moeder nog tot eind 2020 inkomsten genereerde uit haar voormalige logopediepraktijk in de woonplaats van de vader en dat zij deze heeft verkocht. De moeder heeft een drietal sollicitaties overgelegd op vacatures in (de omgeving van) woonplaats van de vader. Hiermee heeft de moeder eveneens onvoldoende aangetoond dat zij geen werk kon vinden in (de omgeving van) woonplaats van de vader, dan wel daar als zelfstandig ondernemer aan de slag kon gaan.

Dat de moeder net als de vader het recht wil hebben om haar leven opnieuw vorm te geven en dat dit recht ook gerespecteerd moet worden, laat onverlet dat ook de belangen van de kinderen en die van de vader hierbij in het geding zijn, aldus het hof. Volgens de moeder is het in het belang van de kinderen dat zij hun hoofdverblijf bij de moeder hebben. De minderjarigen hebben deze wens zelf ook en zij zijn bekend met de omgeving van Zuid-Limburg.

Het hof stelt vast dat de minderjarige tijdens het kindgesprek heeft aangegeven dat zij graag bij de moeder in Limburg wil wonen. Het hof oordeelt echter dat het aan de rechter is hierover een beslissing te nemen, nu de ouders dit geschil aan hem hebben voorgelegd. Het hof overweegt dat het hierbij alle belangen betreft, waaronder het in stand houden van het goede contact van de kinderen met de vader. De minderjarigen zijn geboren en opgegroeid in woonplaats van de vader, zij gaan daar naar school en hun sociale leven speelt zich nog altijd (grotendeels) daar af. Ook indien de moeder in een andere wijk of in de omgeving van de woonplaats van de vader zou komen te wonen, is het niet aannemelijk dat hun sociale leven zich om die reden zal verplaatsen. Zo heeft de moeder in dat verband niet weersproken dat in ieder geval de andere wijken van de woonplaats van de vader op fietsafstand van elkaar liggen en onweersproken is dat op de school van de oudste minderjarige ook kinderen uit omliggende gemeenten komen.

Hoewel de moeder de wens heeft om naar de haar vanouds vertrouwde omgeving te verhuizen en zij, naar het hof is gebleken, inmiddels een woning heeft gevonden in de woonplaats van haar ouders en daar een brasserie runt, hetgeen het voor haar bemoeilijkt om terug te keren naar (de omgeving van) de woonplaats van de vader, maakt dit nog niet dat het daarmee in het belang is voor de kinderen om naar haar toe te verhuizen. Volgens het hof komt dit alles voor rekening en risico van de moeder, nu de moeder de keuze heeft gemaakt om te verhuizen zonder dat zij hiertoe genoodzaakt was. De moeder is daarbij in haar keuze waar zij met haar kinderen wil wonen, niet standvastig, want waar zij in de onderhavige procedure (ingeleid bij verzoekschrift van 8 november 2019) toestemming vraagt om naar Zuid-Limburg te verhuizen, was haar voornemen in de echtscheidingsprocedure nog om naar Oostenrijk te verhuizen. Dit alles acht het hof niet in het belang van de kinderen.

Het hof beslist dat de vader in een voor de kinderen veilige en vertrouwde omgeving woont en voornemens is daar te blijven wonen. De oudste minderjarige is inmiddels gestart op de middelbare school en lijkt het daar naar haar zin te hebben. Niet is gebleken dat het hoofdverblijf van de kinderen bij de vader in strijd met hun belangen zou zijn. Uit het gesprek met de oudste minderjarige kwam weliswaar naar voren dat zij een uitgesproken voorkeur heeft om bij de moeder te wonen, maar zij heeft geen bezwaren geuit tegen het wonen bij de vader, zij het dat zij bij hem graag een eigen kamer wil hebben. Verder heeft zij aangegeven

dat zij goed met de vriendin van de vader kan opschieten.

Volgens het hof is niet gebleken dat de moeder de verhuizing naar haar huidige woonplaats voldoende heeft doordacht en voorbereid. Evenmin is gebleken dat de moeder hierover overleg heeft gevoerd met de vader. Zoals hiervóór is overwogen heeft de moeder zich in eerste instantie gericht op een verhuizing naar Oostenrijk, vervolgens naar de plaats waar haar ouders wonen en nu naar haar huidige woonplaats, hetgeen lijkt voort te komen uit haar wens om zich in eerste instantie bij haar partner in Oostenrijk te vestigen en in tweede instantie in de omgeving van haar ouders te willen wonen. Zij heeft daarbij niet, dan wel onvoldoende vanuit de belangen van de kinderen gedacht.

Het hof oordeelt dat de door de moeder geboden compensatie voor het contactverlies tussen de vader en de kinderen nog altijd niet in verhouding staat tot het verlies aan structurele contacturen. Net als de eerste rechter heeft overwogen zijn op dit moment vanwege de nog jonge leeftijd van de kinderen, de structurele doordeweekse contacten van groot belang. Weliswaar geeft de moeder aan dat zij graag in overleg met de vader tot een contactregeling komt die naar ieders tevredenheid is, maar de betrokkenheid van de vader bij het dagelijkse leven van de minderjarigen, bij hun (buiten)schoolse en sportactiviteiten en de mogelijkheid tot het hebben van spontane contactmomenten buiten de contactregeling om, wordt door de afstand substantieel beperkt. Dit zal er dan ook toe leiden dat de band tussen de vader en de kinderen en de rol van de vader zal veranderen. Daarbij zal de vader vanwege zijn werk niet altijd in staat zijn om de kinderen op te vangen tijdens de compensatiemomenten.

Het hof acht het van ondergeschikt belang dat de moeder het halen en brengen en de extra kosten van de contactregeling na de verhuizing voor haar rekening neemt.

Het hof acht het voorts van belang dat partijen het traject bij Buro zullen voortzetten teneinde hun onderlinge verstandhouding en communicatie te verbeteren. Het is aan partijen om zich in te zetten met het resultaat dat de kinderen het zowel bij de moeder als bij de vader prettig mogen hebben en dat zij niet tussen de ouders hoeven te kiezen.

Alle omstandigheden in aanmerking genomen, oordeelt het hof dat het recht van de moeder en haar belang om met de minderjarigen te verhuizen en de vrijheid om haar leven opnieuw in te richten niet zwaarder weegt dan het belang van de kinderen en de vader bij een voortgezet verblijf van de kinderen in de woonplaats van de vader of omgeving. Het hof verleent geen vervangende toestemming aan de moeder.

Een andere grief van de moeder ziet op de dwangsommen die de rechtbank heeft opgelegd. Zij stelt dat het onredelijk is dat er dwangsommen zijn opgelegd, want zij komt uitspraken ook na zonder dwangsommen. Deze dienen in ieder geval gematigd te worden gelet op het geringe

inkomen van de moeder en omdat zij volledig is ingeteerd op haar vermogen. Ook is het opleggen van dubbele dwangsommen niet gerechtvaardigd. De dwangsommen leiden ook tot discussie tussen partijen.

Het hof acht het onjuist dat de rechtbank een dwangsom heeft verbonden aan de aan de moeder opgelegde verplichting om terug te verhuizen naar (de omgeving van) de vader. Het was immers voldoende wanneer de moeder, wanneer zij niet zou terugverhuizen, eraan zou meewerken dat de kinderen weer bij de vader zouden wonen. Aan die laatste verplichting was ook een dwangsom verbonden, maar ook daarvoor ziet het hof niet voldoende aanleiding.

De laatste grief van de moeder betreft de zorgregeling. Het hof oordeelt dat de contactregeling die zij eerder zijn overeengekomen, het meest in het belang van de kinderen is.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking wat betreft de oplegging van de dwangsom en stelt de zorgregeling vast overeenkomstig deze die partijen eerder zijn overeengekomen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 14-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:75

Zaaknummer: 200.281.862_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een mogelijk biologische vader heeft geen recht op bepaling van dat vaderschap. Aan de belangen van het kind en de familie waarin het opgroeit mag groter gewicht worden toegekend dan aan het belang van de mogelijke verwekker tot bepaling van zijn biologische vaderschap (art. 8 EVRM). Geen recht op vaststelling van een omgangsregeling vanwege het ontbreken van een nauwe persoonlijke betrekking zoals is vereist in artikel 1:377a lid 2 BW.

Feiten en omstandigheden

De man stelt de biologische vader te zijn van het kind dat in 2019 is geboren uit de moeder. Voor de geboorte – in 2018 – is het kind erkend door een andere man. De moeder is in 2019 gehuwd met de erkenner. Zij oefenen van rechtswege het gezag uit over de minderjarige. De man heeft verschillende verzoeken ingediend bij de rechtbank. De verzoeken zien onder meer op de benoeming van een bijzondere curator, de vaststelling van een omgangsregeling tussen hem en de minderjarige en het gelasten van een DNA-onderzoek voor de vaststelling van het biologisch vaderschap van de man. De rechtbank heeft bij tussenbeschikking van 26 augustus 2019 een bijzondere curator benoemd en iedere verdere beslissing aangehouden. Bij beschikking van 29 januari 2020 heeft de rechtbank de overige verzoeken van de erkenner afgewezen.

Grieven, beoordeling en motivering

De man is met verschillende grieven in hoger beroep gekomen. Een van de grieven ziet op het gelasten van een DNA-onderzoek. De man is ervan overtuigd dat hij de vader van de minderjarige is. Hij heeft naar zijn mening voldoende gesteld om aannemelijk te maken dat hij de verwekker is van de minderjarige. Hij kan voldoende bewijs overleggen van het veelvuldige contact dat hij en de moeder samen hadden, waaronder een overzicht van door hem betaalde parkeerkosten in Rotterdam ten behoeve van de moeder. Daarnaast heeft de man een aantal WhatsApp-berichten overgelegd waaruit kan worden afgeleid dat hij en de moeder veelvuldig met elkaar contact hadden. Ook heeft hij een aantal foto's overgelegd

waaruit kan worden afgeleid dat de man en de moeder zeer close waren. Ten slotte toont de man aan dat hij gesprekken met de moeder heeft gevoerd waaruit moet worden afgeleid dat de moeder enkel met hem geslachtsgemeenschap heeft gehad rondom de verwekking van de minderjarige.

Bij het maken van een belangenafweging dient het belang van de relatie van de moeder en de erkenner en de relatie van de erkenner en de minderjarige alsmede het gezinsleven van de minderjarige niet zwaarder te wegen dan het belang van de minderjarige om te weten van wie hij afstamt, aldus de man.

De bijzondere curator heeft ter zitting geadviseerd een DNA-onderzoek te gelasten om daarmee helderheid te geven voor alle betrokkenen. De Raad voor de Kinderbescherming heeft eveneens ter zitting geadviseerd een DNA-onderzoek te gelasten. Een kind heeft het recht om te weten van wie het afstamt.

Het hof overweegt als volgt. Voorop staat dat elk kind het recht heeft om te weten van wie het biologisch afstamt. Dit grondrecht vloeit voor het kind onder andere voort uit artikel 8 EVRM en artikel 7 IVRK. Dit recht is echter niet absoluut en dient te wijken voor de rechten en vrijheden van anderen als die rechten zwaarder wegen.

De rechter neemt een zodanige beslissing als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. De rechter dient bij zijn beslissing alle omstandigheden van het geval in acht te nemen, wat er in een voorkomend geval toe kan leiden dat andere belangen zwaarder wegen dan het belang van het kind, hoezeer ook dat belang een overweging van de eerste orde dient te zijn bij de afweging van belangen (art. 3 IVRK).

Het hof stelt vast dat in overeenstemming met artikel 8 EVRM het Nederlandse rechtssysteem de algemene regel kent dat de gehuwde man vermoed wordt de vader van het kind te zijn indien dat kind tijdens het huwelijk wordt geboren. Dit uitgangspunt dient de rechtszekerheid over het bestaan van familiebanden. Voor de minderjarige brengt dit met zich dat deze weet met wie hij/zij in een familieband staat. Het hof overweegt voorts dat zowel in de wetgeving als in de jurisprudentie tot nu toe niet is aanvaard dat een mogelijk biologische vader een (persoonlijkheids)recht heeft op bepaling van zijn biologisch vaderschap. Daaraan ligt het uitgangspunt ten grondslag dat aan de belangen van het kind en de familie waarin het opgroeit groter gewicht mag worden toegekend dan aan het belang van de mogelijke verwekker tot bepaling van zijn biologische vaderschap (art. 8 EVRM). Uit de uitspraak van het EHRM in de zaak *Nylund/Finland* (EHRM 29 juni 1999, nr. 27110/95) moet meer concreet worden opgemaakt dat er om die reden geen op zichzelf staand recht bestaat op vaststelling van het biologische vaderschap (art. 6 EVRM). In overeenstemming daarmee volgt uit de uitspraak

van het EHRM in de zaak *Kautzor/Duitsland* (EHRM 22 maart 2012, nr. 23338/09) dat het feit dat Nederland geen procedure kent om het biologisch vaderschap te laten vaststellen, geen inbreuk vormt op de rechten die het EVRM garandeert; het valt binnen de beoordelingsvrijheid van de staten zelf om een dergelijke procedure al dan niet in het leven te roepen. Dat is in Nederland echter niet aan de orde. In overeenstemming met het al genoemde artikel 8 EVRM kent Nederland de algemene regel dat de gehuwde man vermoed wordt de vader van het kind te zijn ter wille van de rechtszekerheid over het bestaan van familiebanden.

Het hof oordeelt dat dit maakt dat van een belangenafweging zoals de man stelt, geen sprake kan zijn. Op grond daarvan dient het verzoek van de man om een DNA-onderzoek te gelasten te worden afgewezen.

Een andere grief betreft de vaststelling van een omgangsregeling tussen de man en de minderjarige. Het hof beslist dat de man niet in nauwe persoonlijke betrekking tot de minderjarige staat, zoals vereist is in artikel 1:377a lid 2 BW. Het staat niet vast dat de man de verwekker is van de minderjarige. Daarnaast was er geen intentie om samen een gezinsleven te starten. Ook is niet aannemelijk geworden dat er op enig moment tijdens de man gestelde contacten met de moeder een intentie tot een familieleven aanwezig is geweest. De man was op dat moment gehuwd en de moeder woonde samen met de erkenner. Voorts was de man niet betrokken bij de zwangerschap en is hij door derden op de hoogte gesteld van de geboorte van de minderjarige. De man heeft de minderjarige nooit gezien en nooit deelgenomen aan het gezinsleven van de minderjarige.

De overige grieven van de man hebben betrekking op de benoeming van een bijzondere curator en de vaststelling van een informatieregeling. Deze grieven slagen niet. Het hof oordeelt dat de man geen belang heeft bij de benoeming van een bijzondere curator, omdat reeds door de rechtbank een bijzondere curator is benoemd en deze ook in hoger beroep als belanghebbende in de procedure is betrokken. Over de informatieregeling oordeelt het hof dat dit verzoek moet worden afgewezen omdat niet is komen vast te staan dat de man de verwekker is van de minderjarige.

Conclusie

Het hof wijst het hoger beroep af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:320

Zaaknummer: 200.279.218

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vrouw verzoekt om herroeping van de adoptie met behoud van haar geslachtsnaam. De rechtbank wijst de verzoeken toe.

Feiten en omstandigheden

De vrouw is geboren in India. Haar biologische ouders zijn onbekend. Zij is in 2000 geadopteerd door haar adoptieouders. Destijds heeft zij de geslachtsnaam van de adoptievader gekregen.

Verzoek

De vrouw verzoekt de rechtbank de adoptie te herroepen en daarbij vast te stellen dat zij haar geslachtsnaam behoudt. De vrouw voert aan dat zij geen emotionele band heeft met haar adoptieouders en dat zij er geen belang bij heeft de juridische band tussen hen in stand te houden. Zij heeft zich nimmer onderdeel gevoeld van het adoptiegezin en er was sprake van psychisch geweld in de ouder-kindrelatie. Zij voelde zich gedwongen de zorg voor de andere gezinsleden op zich te nemen, wat haar emotioneel welbevinden en haar schoolprestaties negatief heeft beïnvloed. De adoptievader heeft zich gerefereerd aan het oordeel van de rechtbank ten aanzien van het verzoek tot herroeping van de adoptie. Hij heeft, mede namens de adoptiemoeder, naar voren gebracht dat zij de wens van de vrouw respecteren, maar dat de vrouw gevoelsmatig altijd hun dochter zal blijven voor hen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank oordeelt dat de vrouw ontvankelijk is in haar verzoek tot herroeping van de adoptie, aangezien het verzoek binnen de gestelde termijn uit artikel 1:231 BW is ingediend. De vrouw was ten tijde van de indiening van het verzoek 22 jaar oud.

Voorts beslist de rechtbank dat de herroeping van de adoptie redelijk is en in het kennelijke belang van de vrouw is. Uit overgelegde verklaringen van de Psychologen Praktijk en de dokter, volgt dat de gezinssituatie bij de adoptieouders voor de vrouw problematisch was. Zij voelde zich alleen en werd te zwaar belast. Hoewel de adoptieouders een andere beleving hebben van de gezinssituatie en de gebeurtenissen in het verleden, doet dit niet af aan de

wens en behoefte van de vrouw om het voor haar negatieve verleden in het adoptiegezin af te sluiten, aldus de rechtbank. Naar het oordeel van de rechtbank is voldoende gebleken dat verzoekster zich bewust is van de gevolgen van de herroeping van de adoptie en heeft zij het besluit om het onderhavige verzoek in te dienen, weloverwogen genomen.

Over de geslachtsnaam beslist de rechtbank dat de vrouw haar huidige geslachtsnaam kan behouden. Haar biologische ouders zijn onbekend en de vrouw kan dus niet de geslachtsnaam van haar biologische ouders verkrijgen. De rechtbank oordeelt dat het ontbreken van een geslachtsnaam in strijd is met het recht op een privé- en familieleven van de vrouw als bedoeld in artikel 8 EVRM en het daaronder begrepen recht op naam. Gelet hierop, alsmede gezien de wens van de vrouw om haar huidige geslachtsnaam te behouden – waartegen de adoptiefouders overigens geen bezwaar hebben gemaakt –, wijst de rechtbank het verzoek.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken van de vrouw toe. De adoptie wordt herroepen en de rechtbank stelt vast dat de vrouw de geslachtsnaam van de adoptievader zal behouden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 20-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:412

Zaaknummer: C/15/304058 / FA RK 20-3084

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij levenstestament aangewezen vertegenwoordiger is geen belanghebbende in procedure instelling mentorschap.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster is, samen met haar echtgenoot, op 6 juni 2016 bij levenstestament aangewezen als gevolmachtigde van belanghebbende. Per 16 oktober 2019 heeft de rechtbank een mentorschap ingesteld ten behoeve van belanghebbende en heeft een mentor (derde) benoemd. Er was al een bewindvoerder benoemd. Verzoekster is het niet eens met deze beslissing en gaat in hoger beroep. Volgens haar zou uit het levenstestament blijken dat belanghebbende zelf kan regelen wat hij voor zijn eigen belang noodzakelijk vindt. Bovendien hebben verzoekster en haar inmiddels overleden echtgenoot sinds eind 2015 zorg en geestelijke bijstand verleend en zich de belangen van belanghebbende sterk aangetrokken en zou er geen sprake zijn van onvoldoende zorg. Verzoekster verzoekt de instelling van het mentorschap af te wijzen en, voor het geval het mentorschap wordt gehandhaafd, verzoekster tot mentor te benoemen. Volgens de bewindvoerder kan verzoekster niet als belanghebbende in de zin van artikel 798 Rv worden aangemerkt. Ze valt niet onder de groep belanghebbenden zoals bedoeld in lid 2 van voorgenoemd artikel. Evenmin is zij belanghebbende op grond van lid 1 nu de zaak niet rechtstreeks betrekking heeft op haar rechten of verplichtingen. Bovendien is verzoekster ernstig tekortgeschoten in de zorg voor belanghebbende.

Grief

De grief heeft betrekking op de vraag of verzoekster tot de groep van belanghebbenden zoals bedoeld in lid 1 van artikel 798 Rv behoort nu zij bij levenstestament aangewezen is als gevolmachtigde.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat verzoekster niet als belanghebbende kan worden aangemerkt. Belanghebbende is gelet op artikel 798 lid 1 Rv degene, op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft. Dit impliceert dat niet iedereen die pretendeert een belang in de zin van betrokkenheid bij (sympathie voor) de zaak te hebben ook in de procedure als

belanghebbende zal worden erkend. Het moet gaan om persoonlijke, actuele en concrete rechten (zie met name de noot van Wortmann onder ECLI:NL:HR:2015:1748). Volgens het hof is verzoekster door het instellen van het mentorschap ten behoeve van belanghebbende niet in enig persoonlijk of concreet recht of rechtstreeks belang getroffen. Evenmin heeft het instellen van een derde als mentor ten behoeve van belanghebbende impact op de bevoegdheden die verzoekster op basis van het levenstestament heeft. Het uitoefenen van de volmacht op basis van het levenstestament dient immers niet het persoonlijk belang van verzoekster, maar juist het belang van belanghebbende.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-11-2020

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2020:3654

Zaaknummer: 200.271.799_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Duurzame ontwrichting. Het verzoek om de man te veroordelen om mee te werken aan het bewerkstellingen van een echtscheiding naar Afghaans recht is geen nevenvoorziening bij een echtscheiding naar Nederlands recht.

Feiten en omstandigheden

Man en vrouw (beiden hebben de Afghaanse en Nederlandse nationaliteit) zijn in 2009 in Afghanistan gehuwd en zijn woonachtig in Nederland. Ze hebben twee minderjarige kinderen. De partijen leven geruime tijd apart van elkaar. Op 15 oktober 2019 is het huwelijk door echtscheiding ontbonden. De vrouw komt in hoger beroep. Het hof acht zich bevoegd en past Nederlands recht toe (art. 10:56 lid 1 BW).

Grief

Primair verzoekt de vrouw de echtscheidingsbeschikking te vernietigen omdat het huwelijk niet duurzaam zou zijn ontwricht. Het echtscheidingsverzoek was ingediend omdat de vrouw zich had verzet om mee naar Canada te emigreren. Inmiddels zijn de emigratieplannen van tafel en daarmee zou de reden voor het verzoek tot echtscheiding zijn ontvallen. Voorts is het niet-samenleven volgens de vrouw onvoldoende om van een duurzame ontwrichting te spreken. De vrouw wil het huwelijk een tweede kans geven. Volgens de man is er geen enkel uitzicht op herstel van de echtelijke verhouding en samenwoning van partijen. De man wil het huwelijk geen tweede kans geven. Secundair, ingeval de echtscheiding toch bekrachtigd mocht worden, verzoekt de vrouw om het Afghaanse recht op de echtscheiding toe te passen. Volgens dat recht zou het de man niet vrijstaan om zonder geldige reden van de vrouw te scheiden, in het bijzonder omdat de man en de vrouw nu twee minderjarige kinderen hebben. Volgens de man ontbreekt een wettelijke grondslag voor dit verzoek.

Beoordeling en motivering

De grief slaagt niet. Het hof oordeelt dat aan de grond voor echtscheiding is voldaan. Voor een echtscheiding op verzoek van één der echtgenoten is gelet op artikel 1:151 BW vereist dat het huwelijk duurzaam is ontwricht. Een huwelijk is duurzaam ontwricht indien de voortzetting

van de samenleving ondraaglijk is geworden of, anders gezegd, indien de samenleving krachteloos is gemaakt. Duurzaam behelst dat er geen uitzicht bestaat op herstel van enigszins behoorlijke echtelijke verhoudingen. Indien een echtgenoot stelt, en daarbij volhardt, dat hij niet meer met zijn echtgenoot kan samenleven, zal dit door de rechter moeten worden opgevat als een zeer ernstige aanwijzing dat de toestand van duurzame ontwrichting bestaat en vormt dit volgens vaste rechtspraak vrijwel altijd een beslissende aanwijzing dat het huwelijk duurzaam is ontwricht. Het gedurende langere tijd niet meer samenwonen vormt eveneens een ernstige aanwijzing voor duurzame ontwrichting.

Het secundaire verzoek kwalificeert het hof als een nieuw verzoek in hoger beroep. In de echtscheidingsprocedure kunnen nieuwe verzoeken worden gedaan als het gaat om nevenverzoeken in de zin van artikel 827 Rv, ook voor het eerst in hoger beroep. Het hof is van oordeel dat het verzoek om de man te veroordelen een echtscheiding naar Afghaans recht te bewerkstelligen nadat de echtscheiding naar Nederlands recht is uitgesproken, niet kan worden opgevat als een nevenvoorziening in een echtscheidingsprocedure naar Nederlands recht. Het gaat hier om een voorziening die betrekking heeft op de erkenning van de echtscheidingsprocedure die in Nederland is gevoerd naar Nederlands recht en als zodanig geen voorziening die (voldoende) samenhangt met de echtscheiding zelf. Daarbij komt dat als er al sprake zou zijn van voldoende samenhang de behandeling van dit verzoek tot onnodige vertraging van het geding zal leiden.

Mocht dit verzoek toch als een zelfstandig verzoek moeten worden gezien, dan kan de vrouw niet worden ontvangen. De vrouw had in eerste aanleg alleen nevenvoorzieningen verzocht en geen zelfstandige verzoeken gedaan. Artikel 362 Rv staat niet toe dat zelfstandige verzoeken voor het eerst in hoger beroep worden gedaan. Ten slotte verzet de goede procesorde zich – gelet op alle feiten en omstandigheden – ertegen dat een dergelijk nieuw verzoek voor het eerst in hoger beroep wordt gedaan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:132

Zaaknummer: 200.272.411_01 en 200.272.412_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Termijnoverschrijding verzoek ontkenning vaderschap (art. 1:200 lid 6 BW) niet verschoonbaar.

Feiten en omstandigheden

De vrouw heeft jarenlang vermoedens gehad dat de overleden heer [betrokkene 1] niet haar biologische vader was. Reeds in 1998 heeft zij hierover met haar moeder gesproken. Volgens de vrouw heeft betrokkene 1 op zijn sterfbed in 2010 ook tegen haar gezegd dat hij niet haar biologische vader was. Op 26 februari 2019 dient de vrouw een verzoek in tot ontkenning van het vaderschap van betrokkene 1 bij de rechtbank. De rechtbank heeft de vrouw niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek tot gegrondverklaring van de ontkenning van het vaderschap en heeft haar overige verzoeken afgewezen.

Grieven, beoordeling en motivering

De vrouw verzoekt om de ontkenning van het vaderschap van betrokkene 1 gegrond te verklaren en vast te stellen dat de heer [betrokkene 2] haar vader is. De kinderen van betrokkene 2 zijn aangemerkt als belanghebbende in het verzoek tot vaststelling van het vaderschap van betrokkene 2.

Het hof oordeelt dat de kinderen van betrokkene 2 geen belanghebbenden zijn in het verzoek tot ontkenning van het vaderschap van betrokkene 1. Hoewel er een nauwe verbondenheid bestaat met het verzoek tot vaststelling van het vaderschap van hun vader hebben zij geen rechtstreeks belang waarin zij zelf worden getroffen als bedoeld in artikel 798 lid 1 Rv bij het verzoek tot ontkenning van het vaderschap van betrokkene 1.

De vrouw betoogt dat de wettelijke termijn van artikel 1:200 lid 6 BW in beginsel geen ongerechtvaardigde inmenging in het *family life* vormt in de zin van artikel 8 EVRM, maar in haar geval wel. De vrouw stelt dat zij een belang heeft om haar familierechtelijke betrekkingen in lijn te brengen met de biologische realiteit. Haar verleden is zeer traumatisch geweest en zij heeft veel onzekerheid ervaren over haar identiteit. Daarnaast brengt de vrouw naar voren dat voor de erkenning van het vaderschap van betrokkene 2 de ontkenning van het juridisch vaderschap van betrokkene 1 noodzakelijk is. Volgens de vrouw dient dit belang te worden

afgewogen tegenover het belang van betrokkene 1 om beschermd te worden als juridische vader. Nu betrokkene 1 is overleden, dient haar belang te prevaleren en is een strikte toepassing van de termijn ex artikel 1:200 lid 6 BW in strijd met het EVRM, aldus de vrouw.

Het hof overweegt dat omwille van de rechtszekerheid aan de ontkenning van het vaderschap termijnen zijn gesteld. Dit blijkt volgens het hof uit de parlementaire geschiedenis van artikel 1:200 BW. In de memorie van toelichting wordt vermeld dat kind en vader er in principe recht op hebben om hun biologische band erkend te zien. Beperkingen die worden gesteld aan de mogelijkheden tot het doen ontstaan van een afstammingsband dienen op grond van artikel 8 lid 2 EVRM gerechtvaardigd te kunnen worden. Van belang is dat de beperking een legitiem doel nastreeft en evenredig is aan dat doel. Daarnaast heeft het EHRM geoordeeld dat het stellen van termijnen niet per definitie in strijd is met het EVRM, maar er dient wel sprake te zijn van een redelijk evenwicht tussen de in het geding zijnde belangen van de betrokken partijen. Andere belangen, zoals de rechtszekerheid, kunnen ook een rol spelen in de belangenafweging die in het kader van een afstammingszaak en het hanteren van termijnen dient te worden gemaakt. Het hof oordeelt derhalve dat de vervaltermijn van drie jaar niet zonder meer strijdig is met het in artikel 8 lid 2 EVRM neergelegde verbod, nu een dergelijke termijn nodig is in een democratische samenleving om de rechtszekerheid te beschermen. Beoordeeld wordt of in dit concrete geval desalniettemin sprake is van een ongerechtvaardigde inbreuk op haar *family life* door de vervaltermijn. De gevolgen van een gegrondverklaring van de ontkenning van het vaderschap zijn verstrekkend. Volgens het hof dient dan ook terughoudend te worden omgegaan met het toestaan van inbreuken op een wettelijke bepaling. Het doel van artikel 1:200 BW lid 6 BW is om het kind binnen een duidelijk aangegeven termijn de mogelijkheid te geven te herstellen wat in het verleden, buiten het kind om, niet juist is gegaan. Indien deze mogelijkheid niet wordt benut, is er in beginsel geen aanleiding om af te wachten of het kind alsnog anders wil. Anders zou de gelegenheid tot kansberekeningen, bijvoorbeeld op het gebied van erfrecht, in de hand gewerkt kunnen worden. Dit kan niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest. Met het vasthouden aan die termijn wordt duidelijkheid geschapen voor het kind en alle betrokkenen, daarmee is ook de rechtsorde uiteindelijk gebaat. Het hof oordeelt dat er geen sprake is van een ongerechtvaardigde breuk op het *family life* van de vrouw en dat derhalve de vervaltermijn niet buiten toepassing kan worden gelaten. Volgens het hof zijn er onvoldoende feiten en omstandigheden die kunnen rechtvaardigen dat de belangen van de vrouw dienen te prevaleren boven het belang van de rechtszekerheid. Er is sprake van een zeer ruime termijnoverschrijding. De onmacht die de vrouw mogelijk heeft gevoeld om stappen te zetten in verband met het strenge geloof binnen het gezin rechtvaardigt niet de conclusie dat de vrouw daartoe geen mogelijkheid heeft gehad. Dat zowel betrokkene 1 als betrokkene 2 inmiddels zijn overleden, doet er niet aan af dat er een te beschermen belang bij de

handhaving van de vervaltermijn bestaat. Hoewel het hof de wens van de vrouw begrijpt om haar familierechtelijke betrekking in overeenstemming te brengen met de biologische, is het onvoldoende om de vervaltermijn buiten toepassing te laten. Dat hiermee de vaststelling van het vaderschap van betrokkene 2 onmogelijk wordt, vormt evenmin een rechtvaardiging.

Conclusie

Het hof wijst het hoger beroep af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:130

Zaaknummer: 200.271.446_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewind en mentorschap. Niet alle belanghebbenden vermeld in inleidend verzoekschrift bij kantonrechter. Schending van waarheids- en volledigheidsplicht (art. 21 Rv). Gedeeltelijke proceskostenveroordeling.

Feiten en omstandigheden

De moeder is hoogbejaard en dementerend. Zij heeft vier kinderen: verzoekster, verweerder 1, verweerder 2 en belanghebbende. De verhouding tussen verzoekster en de drie andere kinderen van de moeder is conflictueus en er is sprake van onderling wantrouwen. De rechtbank heeft het verzoek van de verweerders om benoemd te worden tot bewindvoerder en mentor van hun moeder ingewilligd. De verweerders hebben in hun inleidend verzoekschrift opzettelijk niet hun zus (verzoekster) als belanghebbende vermeld. Hierdoor is de verzoekster in de procedure bij de rechtbank niet als belanghebbende gehoord.

Grieven, beoordeling en motivering

De verzoekster verzoekt de beschikking te vernietigen en een professional tot bewindvoerder en mentor van haar moeder te benoemen. Het hof oordeelt dat de grief van de verzoekster dat zij ten onrechte niet door de kantonrechter als belanghebbende is gehoord, niet tot vernietiging van de beschikking kan leiden. Volgens het hof heeft zij in hoger beroep haar standpunt over het inleidend verzoekschrift alsnog naar voren kunnen brengen. Andere bezwaren die de verzoekster aanvoert, hebben betrekking op de ongeschiktheid van de verweerders als bewindvoerders en mentoren van de moeder. De verzoekster vreest dat de verweerders misbruik zullen maken van de gezondheids- en afhankelijkheidssituatie van de moeder. Zij voert aan dat er geld is verdwenen van de rekening van de moeder. De verzoekster vermoedt dat verweerder 2 dit geld heeft gepind. Ook heeft verweerder 2 vanuit de bankrekening transacties naar de rekening van haar echtgenoot verricht. Verder voert de verzoekster aan dat er enkele incidenten zijn geweest die aantonen dat de verweerders ongeschikt zijn om als bewindvoerder en mentor te fungeren.

Het hof oordeelt dat deze bezwaren onvoldoende zijn onderbouwd en ziet geen reden om af te

wijken van de wettelijke voorkeur (art. 1:435 lid 4 BW en art. 1:452 lid 4 BW) om een van de kinderen tot bewindvoerder en mentor te benoemen. De verweerders hebben de bezwaren van de verzoekster onderbouwd weersproken en hebben op een aantal punten een uitleg verschaft. Ook de vrees van de verzoekster dat de verweerders misbruik zullen maken van de moeder is door een gebrek aan concrete feiten en omstandigheden onaannemelijk en is dan ook volgens het hof geen relevant argument tegen de benoeming van de verweerders. Het is niet aannemelijk geworden dat de verweerders niet als een goed bewindvoerder en mentor van de moeder hebben gefunctioneerd. Ten slotte faalt ook de grief van de verzoekster dat de verweerders het contact tussen de verzoekster en de moeder belemmeren. Daar komt nog bij dat het hof de benoeming van een professional minder wenselijk vindt, gelet op het risico dat de moeder vanwege haar dementie minder goed kan communiceren met voor haar totaal onbekende personen.

Hoewel het in familiezaken gebruikelijk is dat iedere partij de eigen proceskosten draagt, willigt het hof wel deels het verzoek van de verzoekster in om de verweerders in de proceskosten van het hoger beroep te veroordelen. Zij hebben de verzoekster bewust niet als belanghebbende vermeld. Daarmee hebben zij de waarheids- en volledigheidsplicht van artikel 21 Rv geschonden. Volgens het hof is het in een zaak als deze van fundamenteel belang dat alle broers en zussen in de gelegenheid worden gesteld om te worden gehoord. De verzoekster was door de handelwijze van de verweerders genoodzaakt om in hoger te beroep te gaan om haar verweer te voeren en heeft geen gebruik kunnen maken van de relatief goedkope rechtsgang in eerste aanleg bij de kantonrechter. Zij heeft hierdoor extra kosten moeten maken. Verder geeft het hof aan de partijen nogmaals het advies om door middel van mediation hun conflicten uit te werken omwille van het belang van de moeder.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en veroordeelt de verweerders ieder in een kwart van de kosten van de procedure in hoger beroep aan de zijde van verzoekster.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-01-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:234

Zaaknummer: 200.274.338_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging ouderlijk gezag. Artikel 8 EVRM eist dat de belangen van het kind en die van de ouders tegen elkaar worden afgewogen. Een kinderschermingsmaatregel moet in beginsel tijdelijk zijn, maar de belangen van het kind om – na het verstrijken van een aanzienlijke periode – zijn feitelijke gezinssituatie bij pleegouders te kunnen voortzetten, kunnen prevaleren boven de belangen van de ouders bij gezinshereniging.

Feiten en omstandigheden

Uit de relatie van de moeder en de vader zijn twee dochters geboren, de eerste in 2015 (de minderjarige) en de tweede in 2019 (de andere dochter). De minderjarige staat sinds november 2015 onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI). Op grond van een machtiging is de minderjarige uit huis geplaatst. Zij verblijft sinds januari 2017 bij de pleegmoeder.

De rechtbank heeft op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (raad) het ouderlijk gezag van de moeder en de vader over de minderjarige beëindigd en de GI tot voogd over de minderjarige benoemd. De moeder heeft in hoger beroep onder meer verzocht het verzoek van de raad ten aanzien van de gezagsbeëindiging van de moeder af te wijzen. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank bekrachtigd. De moeder heeft tegen deze beschikking beroep in cassatie ingesteld.

Cassatiemiddel, beoordeling en motivering

Het middel klaagt dat het hof heeft miskend dat uit artikel 8 EVRM en de uitspraak van het EHRM van 10 september 2019, nr. 37283/13, in de zaak *Strand Lobben/Noorwegen* (hierna: de uitspraak *Strand Lobben*) voortvloeit dat een echte afweging moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van zijn biologische familie, en dat de rechter bovendien de mogelijkheid van hereniging van het kind met zijn biologische familie serieus in overweging moet nemen.

In de uitspraak *Strand Lobben* heeft het EHRM onder meer overwogen dat artikel 8 EVRM eist dat de belangen van het kind en die van de ouders tegen elkaar worden afgewogen. Het EHRM heeft voorts overwogen, dat een kindbeschermingsmaatregel in beginsel tijdelijk moet zijn, maar dat de belangen van het kind om – na het verstrijken van een aanzienlijke periode – zijn feitelijke gezinssituatie bij pleegouders te kunnen voortzetten, kunnen prevaleren boven de belangen van de ouders bij gezinshereniging.

Het hof heeft de volgende belangen en omstandigheden van de minderjarige in zijn beoordeling betrokken:

De minderjarige woont al bijna drie jaar bij de pleegmoeder en is veilig aan haar gehecht. De minderjarige ontwikkelt zich thans goed.

Het is voor de minderjarige van belang dat zij duidelijkheid krijgt over haar perspectief, omdat onduidelijkheid in de weg staat aan het proces van verdere hechting aan de pleegmoeder.

De minderjarige is bezig met de vraag of zij bij de pleegmoeder kan blijven en heeft last van de onzekerheid daarover en derhalve van de onrust van verlengingen van de als tijdelijk bedoelde maatregelen van ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing.

Ten aanzien van de moeder heeft het hof in de volgende positieve ontwikkelingen in zijn beoordeling betrokken:

De moeder is sinds 2018 abstinente van alcohol.

De omgangsregeling tussen de moeder en de minderjarige verloopt goed en is opgevoerd van eens per zes weken naar eens per vier weken.

Voor de andere dochter worden geen kindbeschermingsmaatregelen nodig geacht.

Het hof heeft echter ook de woonomstandigheden van de moeder in aanmerking genomen: ten tijde van het hoger beroep woonde zij met de andere dochter in een kliniek, zij zou op 2 januari 2020 beschermd kunnen gaan wonen en vervolgens zou zij na een jaar in aanmerking komen voor een zelfstandige woning. Er is bovendien, naar het hof in aanmerking heeft genomen, niet steeds sprake (geweest) van een probleemloze samenwerking tussen de moeder en de GI.

Het hof heeft na afweging van de belangen van de minderjarige en die van de moeder geoordeeld dat in de gegeven omstandigheden het belang van de minderjarige bij duidelijkheid, continuïteit en een ongestoord hechtingsproces zwaarder weegt dan het belang van de moeder.

Conclusie

Het hof heeft niet miskend dat uit artikel 8 EVRM en de uitspraak *Strand Lobben* voortvloeit dat een echte afweging moet worden gemaakt tussen de belangen van het kind en die van zijn ouder(s), maar heeft deze afweging gemaakt. Het hof heeft zijn oordeel niet slechts gegrond op het tijdsverloop sinds de minderjarige zich bij de pleegmoeder bevindt. Het heeft voorts de mogelijkheid van hereniging van de minderjarige met de moeder serieus in overweging genomen. De klacht faalt dus. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-01-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:108

Zaaknummer: 20/01222

Wetsartikelen: